

Svědectví: 110. Co nám rakovina může a co nemůže vzít



Svědectví



Co nám rakovina může a co nemůže vzít

UPOZORNĚNÍ: Následující článek obsahuje popisy fyzických účinků rakoviny, které mohou být pro některé čtenáře těžko snesitelné.

Vždycky jsem byl katastrofista. Mám dobrou praxi ve vymýšlení a plánování nejhoršího možného scénáře. Ale možnost, že by mé krásné ženě byla diagnostikována rakovina prsu - a to v jejích 40 letech - se nikdy nedostala do mých vlastních nočních můr.

Ale stalo se to.

Rok 2022 už byl náročný. Byl jsem novým kazatelem a moje žena Natallia, která se teprve nedávno začala učit hrát na kytaru, vedla naše bohoslužby, protože COVID-19 způsobil v našem malém sboru spoušť.

V březnu vyhořela naše historická sborová budova spolu s několika dalšími budovami v centru Rangeru. V červnu jsme přišli o dva členy sboru, které jsme si nemohli dovolit ztratit, protože jsme se nechtěli sloučit s jiným sborem ve městě.

V červenci se moje žena rozhodla, že už je dávno na čase, aby si nechala udělat mamograf. Obvykle se o své zdraví stará svědomitě, ale tento důležitý diagnostický zákrok nepodstoupila už několik let. Nicméně když šla na vyšetření, neměli jsme obavy. Každý měsíc si dělala samovyšetření a nikdy nenahmatala nic, co by ji znepokojovalo.

Proto jsme byli překvapeni a zděšeni, když nám radiolog ještě téhož dne zavolal, že na snímcích není něco v pořádku. O týden později, 3. srpna, šla Natallia na ultrazvuk něčeho, co jsme považovali za jedinou malou skvrnu. Nikdy nezapomenu, jak jsem se cítil, když mi volala s výsledky.

„Doktor říká, že je 90procentní pravděpodobnost, že jde o rakovinu,“ řekla mi. Pak dodala, že nádor je v obou prsou.

Strach a chvění

Tento výsledek byl horší než mé nejhorší scénáře. O rakovině prsu jsem toho moc nevěděl, ale věděl jsem, nebo jsem si myslel, že vím, že metastazující rakovina prsu se blíží rozsudku smrti. A protože jsem předpokládal, že rakovina je v obou prsech, je metastatická.

Jak už to tak bývá, moje žena se ke své diagnóze postavila statečně, ale já jsem se zhroutil. Její zdánlivý osud byl dvojnásobnou ranou. Nebyla to jen smrt mé nejlepší přítelkyně a jediné milenky, ale byla to i moje vlastní smrt - alespoň v přeneseném slova smyslu.

Narodil jsem se s Leberovou kongenitální amaurózou, vzácným genetickým onemocněním sítnice. Postupem času mě tato nemoc připravila téměř o všechny zrak.

Moje žena mi pomáhá se všemi aspekty mé služby, od čtení prací odevzdaných studenty až po pastorační návštěvy hospitalizovaných věřících. Bez ní si lze jen těžko představit, jak bych mohl žít smysluplný život, natož takový, který naplňuje mé povolání kazatele a vědce.

Koncem týdne jsem skončil na urgentním příjmu, kde jsem se léčil z úzkosti. Strach byl nesnesitelný, ale stejně tak i stud. Přesně ve chvíli, kdy jsem měl být pro Natálii nejsilnější, přesně ve chvíli, kdy se měla veškerá pozornost soustředit na ni, dostalo přednost mé vlastní akutní utrpení.

Zázraky obyčejnosti

Když jsem v jiných obdobích svého života prožíval citové strádání, bylo pro mě obtížné slyšet Boží hlas. Tentokrát však ne. Opravdu, Boží hlas - ujišťující mě, že mi dá Nataliin život, a podněcující mě k tomu, abych prosil o víc - mě provedl těmi okamžiky hrůzy.

V dnešní době je módní vyjmenovávat všechny způsoby, jak církve selhala, a pro tento druh kritické reflexe je tu místo. Ale pro nás byl Boží lid ztělesněním jeho přítomnosti a působení v našich životech.

Náš malý kostelík stál vysoko a poskytoval nám prostor, který jsme potřebovali k odpočinku, truchlení a uzdravení. Náš bývalý sbor, který je mnohem větší, nám stál po boku a poskytoval podporu a pomoc, kterou náš vlastní sbor nemohl poskytnout.

Navíc Bůh poskytl Natálii vynikající tým lékařů. Lidé z texaské onkologie byli nejen kompetentní, ale také soucitní. To nezažije každý pacient s rakovinou.

Tím nechci říct, že všechno dopadlo tak, jak jsme doufali. Zdálo se, že téměř s každou dobrou zprávou, od problémů s pojištěním až po nádory mnohem větší, než se zdálo na prvních snímcích, jsme dostávali špatné zprávy.

Každá špatná zpráva hrozila, že nás opět zaplaví hrůza. Nebyli jsme však sami. Bůh, který stvořil vesmír, který dohlíží na celé dějiny a který se připojil k lidstvu v jeho utrpení, kráčet s námi a pracoval pro nás.

Cena rakoviny

Nenávidím rakovinu. Nenávidím ji celou svou bytostí. Jistě, chladná vědecká mysl by mohla namítnout, že se nijak neliší od jiných chorobných procesů. Je to prostě výsledek naprosto přirozené interakce mezi DNA člověka a jeho okolím – nic méně a nic více.

Ale moje srdce tomu nevěří. Rakovina neúprosně útočí na tělo, které Bůh stvořil jako dobré, dokud toto tělo nepřestane fungovat. I když je možné ji vyléčit, cena za takový lék je barbarská.

Zejména rakovina prsu znetvořuje ty nejtypičtější ženské části ženského těla. Moji ženu připravila o prsa, ale její léčba znamenala také vzdát se vaječníků. Některé ženy se vaječníků vzdát nemusí, ale přijdou o vlasy.

Některé ženy přijdou o všechno v zoufalém boji, aby zůstaly přítomné pro své manžely, děti a další členy rodiny. To stačí k tomu, aby i ten nejvěrnější křesťan souhlasil s úzkostným voláním Kate Bowlerové: „Dříve to bylo lepší.“

Někdy se cítím provinile, když naříkám nad touto cenou. Koneckonců, stále mám svou ženu. To by se nestalo po většinu lidských dějin a možná by se to nestalo, kdybychom žili v jiné části světa.

Ale nepřiznat si vlastní ztrátu znamená také nepřipojit se k Natálii v její ztrátě. Znamená to popírat svou vlastní stvořenost a podílet se na gnostické lži, že na těle nezáleží.

Proto se souhlasem své ženy budu mluvit pravdu. Rakovina nám ukradla něco vzácného, něco, co už v tomto životě nedostaneme zpět. Pokud je totiž pravda, že v novém stvoření nebude žádná manželská intimita, pak – alespoň pro mě – je dar neporušeného těla mé ženy navždy pryč.

Duchovní intimita

Možná to vysvětluje, proč jsme se s Natálií v poslední době cítili tak úzce spojeni s naším Bohem. V této zkoušce skutečně ztrácíme něco cenného – i když tato ztráta není trvalá – a jen přítomnost našeho věrného Boha nás může tvář v tvář takové ztrátě utěšit.

V návaznosti na tuto ztrátu jsem si přečetl knihu Kate Bowlerové *Všechno se děje z nějakého důvodu a další lži, které jsem milovala* (Everything Happens for a Reason, and Other Lies I've Loved and), a knihu Maxe Lucada *Úzkost z ničeho* (Anxious for Nothing). Přístupy Bowlerové a Lucada k problému lidského utrpení jsou zcela odlišné, ale myslím, že oba mají čím přispět k našemu úsilí o pochopení tajemných Božích cest.

Bůh má krásný zvyk působit skrze hrozná okolnosti, aby přinesl dobro (Římanům 8,28), a tím neodčiní trauma způsobené těmito okolnostmi. Trauma a dobro spíše spočívají nepříjemně vedle sebe a ukazují jak nebezpečnou situaci, v níž se lidstvo nachází, tak dobrodiní Boha, který odmítá promarnit naše utrpení.

Je to neustálý boj o udržení tohoto napětí. Někdy hledám falešnou útěchu v předstírání, že jsem nic neztratil. Jindy zase nedokážu rozpoznat, že jsem získal i ztratil.

Blízkost s Kristem stojí za jakoukoli bolest, která ji přináší, ale to, co Bůh dělá v našich životech, je víc než spojení s trpícím Mesiášem. Bůh vetkal Nataliino srdce do mého tak hluboko, jak jsem si nikdy nemyslel, že je to možné. Stala se pro mě vzorem nesobecké lásky, díky níž ožívají vyprávění a podněty naší víry.

Toto oživení biblického svědectví bezpochyby ukázalo usvědčujícím prstem na ty nejsobečtější a nejzkaženější části mého srdce. Ale také naplnilo mé srdce nadějí. Dobro je skutečné. Láska je možná. A my je můžeme - z Boží milosti a s Boží pomocí - prožívat i ve světě, který pohltilo zlo a bolest.

Wade Berry
B.H. Carroll Theological Seminary

[Baptist Standard](#)

Wade Berry



Wade Berry

Wade Berry je kazatelem Druhého baptistického sboru v Rangeru a stálým spolupracovníkem v oboru Nového zákona a řečtiny na Teologickém semináři B. H. Carrolla.

Vyjádřené názory jsou názory autora.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)